

løse Jagttegn. Det hedder dèr: „Den, der er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, eller som to Gange i Løbet af fem Aar er straffet for ulovlig Jagt eller Dyrplageri, forbyrder sit Jagttegn og kan ikke faa nyt udstedt i de følgende fem Aar“. Jeg har aldrig næret sympatiske Følelser overfor Krybskytter og har aldrig anset deres Haandværk for noget særlig anerkendelsesværdigt, men jeg har altsaa, som allerede nævnt, dog kunnet forstaa, at sjællandske Fæstere, Smaaforpagtere og Lejehusmænd har kunnet finde, at det er alligevel godt, at der er nogen, der vil vove Pelsen og derigennem hjælpe til at skærme vore Marker mod Herremændens Vildt. Nu siges det her, at hvis en Mand to Gange i Løbet af fem Aar er straffet for ulovlig Jagt, kan han i de følgende fem Aar ikke faa udstedt noget Jagttegn, ikke faa Lov til at gaa paa Jagt. Jeg kendte en Gang en Birkedommer her paa Sjælland, hvis væsentligste Beskæftigelse var at behandle Krybskytterisager. Han var evig og altid optaget af saadanne Sager og høstede sikkert stor Anerkendelse af sydsjællandske Herremænd indenfor hans Birk for den Iver, han lagde for Dagen for at komme Krybskytterne til Livs. Men disse Sager var nu ikke alle lige ondartede. Der var virkelig Personer imellem, om hvilke jeg maa sige, at selv om det var ulovlige Handlinger, de havde begaaet, var det noget haardt at skulle straffe dem, blot de to Gange havde været i Krybskytteanliggender hos denne Birkedommer og maa-ske havde faaet en Mulkt, med, at der skulde gaa fem Aar, inden det kunde til-lades dem at gaa med Bøsse og gaa paa Jagt. Jeg vil henstille, at man i Udvalget ogsaa tager denne Paragraf op til nærmere Forhandling. Ogsaa jeg finder, at Folk, der er straffede for at have udøvet Dyrplageri, er der al mulig Grund til at fratage den Ret, hvorom der her er Tale, men jeg tror, det er noget vanskeligt ved Loven saa bestemt at afgøre, at en Mand ikke maa faa udstedt noget Jagttegn, hvis han to Gange i Løbet af fem Aar har faaet en Mulkt for Udøvelse af, hvad man kalder ulovlig Jagt. Det kan overgaa selv de bedste og sødlest Jægerskikkelser at komme ind paa Felter, hvor de ikke har Ret til at gaa, og hvis der en streng Herre, tager han vedkommende ved Vingebenet for at slæbe ham for Birkedomme-ren og faa ham klapset af, saa det er ikke alene de professionelle Krybskytter, der er interesserede i, at denne Paragraf mildnes

noget. Jeg tror at turde sige, at selv de ivrigste, dygtigste og fineste Jægere er interesserede i, at denne Paragraf ikke faar den Affattelse, som her er foreslaaet.

I § 26 foreslaas der ogsaa Bestemmelser, som forekommer mig at være noget uheldige. Det siges, at „ingen maa sælge eller transportere eller opbevare Vildt, om hvilket man ved eller har Grund til at formode, at det er erhvervet ved ulovlig Jagt“. Det er en Bestemmelse, som jeg for det første synes vanskelig vil kunne overholdes, og som, hvis den stærkt kræves overholdt og kontrolleret fra Myndighedernes Side, kan bringe en Mængde uskyldige Mennesker i Forlegenhed. Den gælder ikke alene Vildthandlere, den gælder ogsaa dem, der, som der staar her, transporterer Vildt. Der rejser jo daglig med Togene her til København ad de forskellige Jernveje fra Sjællands forskellige Egne de saakaldte Kommissionærer, der medtager alle Slags mindre Godsfor-sendelser. Det er saamænd meget muligt, at disse Kommissionærer, som er godt kendte med Folk, naar en eller anden Person kommer og vil have dem til at transportere et Stykke Kronvildt eller Raavildt ind til København, kan have en ret begrundet Mistanke om, at det vistnok er noget, der er erhvervet paa ulovlig Maade, men det er dog meget at forlange, at de saa skal anstille højtidelige Undersøgelser i den Anledning, hvis de ikke vil udsætte sig for at blive tiltalt efter Lovens § 26. Det hedder i samme Paragraf: „Den, der driver Handel med Vildt, er forpligtet til, naar han erhverver Vildt af Personer, der er ham ubekendte, at forlange Oplysninger om disses Navn og Bopæl“. Det er muligt, at den Bestemmelse er nødvendig af Hensyn til den Kontrol, der maa anses for ønskelig overfor hele dette Forhold, og jeg har da heller ikke saa meget imod Lovforslagets sidste Stykke, disse to Linier. Jeg har langt større Betænkelighed med Hensyn til den første Del af Paragraffen.

Hvorvidt Bestemmelsen i § 29 om, at ingen maa bruge Mynder eller Hunde af Mynderacen til Jagt, er heldig, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg er ganske vist selv Hundeejer, men jeg er dog ikke saa hundeklog og jagtkyndig, at jeg skal blande mig i det. Jeg skal ogsaa henvise dette Spørgsmaal til Overvejelse i Udvalget. Jeg ved ikke, om Landbrugsministeren er i Besiddelse af nogen særlig Sagkundskab i saa Henseende, men det er han muligvis, siden han er med til at foreslaa dette.